

சமஷ்டி அரசாங்க முறைகள் - கோட்பாடும் நடைமுறையும்

பேராசிரியர். அ. சிவராஜா, அரசியல் விஞ்ஞானத்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

கோட்பாடு :

சமஷ்டி ஆட்சி முறை பற்றி ஆழமான ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட கே.சி. வியர் என்பவர் “சமஷ்டி அரசாங்கம் பற்றிய பதம் மிகவும் நெகிழ்ச்சியான முறையில் பயன்படுத்தப்படுகிறது, மிகவும் அரிதாகவே அதற்கான தெளிவானதும் பிரத்தியட்சமுமான விளக்கங்கள் அளிக்கப்படுகின்றன”¹ என்றார். சமஷ்டி அரசாங்கம் பற்றி எழுதியோர் அது சில பொதுவான தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக உருவாக்கப்படுகின்றது, ஆனால் அதில் சேரும் மாகாணங்கள் தாம் முன்னரே கொண்டிருந்த சுதந்திரத்தின் பெரும் பகுதியினைத் தொடர்ந்தும் வைத்திருக்கும் என்பதில் உடன்படுகிறார்கள். கார்ல் ஜே பிறெட்ரிஜ்² என்பவர் சமஷ்டிவாதம் என்பது குழுக்களின் சங்கமம் என்றும் அக்குழுக்கள் தேசிய அரசுகளாகவோ அரசியற் கட்சிகளாகவோ இருக்கலாம் என விளக்கம் அளித்துள்ளார். ஆகவே சமஷ்டி அரசாங்கம் என்பதை நாம் பின்வருமாறு விளக்கலாம்.

- (i) சமஷ்டி அரசாங்கத்தில் அதிகாரம் பிரதேச ரீதியில் இரண்டு சுயாட்சிமிக்க பகுதிகளிடையே பிரிக்கப்படுகிறது. (அ) தேசிய அல்லது மத்திய அரசாங்கம் (ஆ) மாகாண அரசாங்கங்கள்.
- (ii) சமஷ்டி அமைப்புள்ள பிரதேசங்களில் முரண்படும் நலன்கள் உள்ளன என்பதை சமஷ்டி அரசியலமைப்பு அங்கீகரிக்கும்.
- (iii) சமஷ்டி முறையில் யாப்பு எழுதப்பட்டிருப்பது அவசியம் என்பதோடு அது மற்றெல்லாவற்றையும் விட மீயுயர் கொண்டதாயிருக்கும்.

- (iv) சமஷ்டியில் அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்பட்டதாயிருக்கும்.
- (v) சமஷ்டி அரசியல் யாப்பைத் திருத்துவதற்கு மத்திய அரசாங்கத்தினதும் மாகாண அரசாங்கங்களினதும் சம்மதம் அவசியம்.
- (vi) உண்மையான சமஷ்டியொன்றில் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் எவை என்பது தீர்மானிக்கப்பட்டும் எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மாகாண அரசாங்கங்களுக்கு வழங்கப்படவும் வேண்டும்.
- (vii) மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாகாண அரசாங்கங்களுக்குமிடையில் பிணக்குகள் எழுமானால் அவற்றைத் தீர்த்துவைப்பதற்கு ஒரு உயர் நீதிமன்றம் அவசியமாகும்.

சுருக்கமாகக் கூறுவதானால் சமஷ்டி அரசாங்கம் ஒவ்வொன்றும் தத்தமது பரப்பினுள் சுதந்திரமாக இயங்கத்தக்கவாறு பொதுவான அரசாங்கத்திற்கும் பிராந்திய அல்லது மாகாண அரசாங்கங்களுக்குமிடையே அதிகாரத்தைப் பிரிக்கும் ஒரு வழிமுறை எனலாம்.

அரசுகளோ சமுதாயங்களோ சில தேவைகளுக்காக ஒரு தனிப்பட்ட சுதந்திரமான பொது அரசாங்கத்தின் கீழ் ஒற்றுமைப்பட விரும்பும் போதும் மற்றைய தேவைகளுக்காக தமது பிராந்திய அரசாங்கங்களை அமைத்துக்கொள்ள விரும்பும் போதே சமஷ்டி பொருத்தமாகின்றது. இது ஒற்றுமையாக இருப்பதற்கான விருப்பமேயன்றி ஒற்றையாட்சிக்கான விருப்பமல்ல என்பது முக்கியமானதாகும்.

நடைமுறை : (I) கனடா

கனடாவின் சமஷ்டி யாப்பு ஒரு இணக்கப்பாடு ஆகும். இக்கூட்டுச் சமஷ்டியில் பெரும்பாலான ஆங்கிலேய முன்னோடிகள் புதிய பாராளுமன்றத்தின் கைகளில் சகல அதிகாரங்களையும் ஒப்படைக்கும் ஒரு ஒற்றையாட்சி அரசாங்கத்தையே விரும்பினர். இருந்த போதிலும் இவர்களை இரு குழுக்கள் எதிர்த்தன. இன்று

குயிபெக் என அழைக்கப்படும் கிழக்குக் கனேடிய பிரெஞ்சுக் கனடாப் பிரதிநிதிகளிடமிருந்தே கடுமையான எதிர்ப்புக் கிழம்பியது. இவர்கள் தமது கலாசார சமூகத்திற்கு யாப்புப் பாதுகாப்பு வேண்டும் எனவற்புறுத்தினர். இவர்கள் தமது நலன்களைப் பாதுகாக்கத்தக்க மிகவும் தாக்கமான வழி சமஷ்டிக் கூட்டாட்சி என நம்பினர். இம்முரண்படும் போக்குகளுக்கு தேவையான இணக்கம் சமஷ்டிவாதமாக இருந்தது.

கனடாவின் அரசாங்க இயந்திரம்

I. சட்டத்துறை

- அ. மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதோடு காலத்திற்குக் காலம் இடம்பெறும் தேர்தல்களினூடாக அவர்களுக்குப் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டும்.
- ஆ. பொதுப் பிரச்சினைகளை விவாதிப்பதோடு அரசியற் கட்சிகளிடையேயான போட்டிக்கும் களம் அமைத்துக் கொடுக்கிறது.

II. நிர்வாகத்துறை

- அ. சட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துகிறது.
- ஆ. பொது மக்களின் விவாகரங்களை வினைத்திறனுடனும் கணக்குச் சொல்லத்தக்கதாகவும் சட்டங்களின்படி நடப்பதை உறுதிப்படுத்துதல்.
- இ. பணிக்குழு ஆட்சி மட்டத்தில் பக்கச் சார்பற்று இருத்தல். அரசாங்கத்தை எக்கட்சி அமைத்திருந்தாலும் தெரிவு செய்யப்படாத உத்தியோகத்தர்கள் நம்பிக்கைக்கு உரியவாறு கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தல்

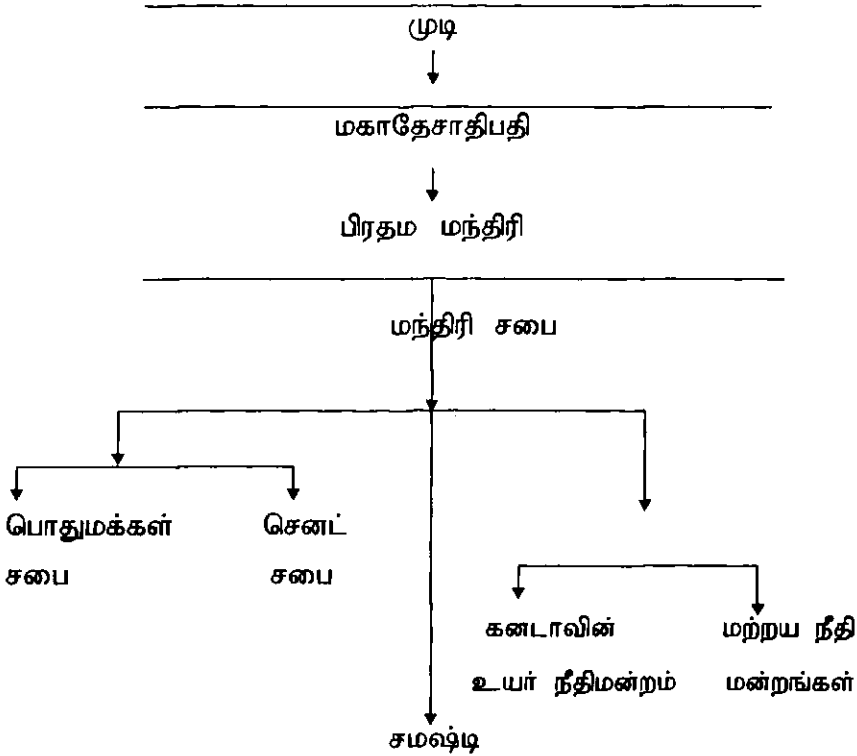
III. நீதித்துறை

அ. பக்கச்சார்பற்றும் அரசாங்கத் தலையீட்டிலிருந்தும் விலகியிருத்தல்.

ஆ. சட்டங்களுக்கான விளக்கமளித்தல்.

இ. பொதுக் கொள்கை விடயத்தில் பொது உத்தியோகத்தவர்களது முன்னுரிமைகள் ஏற்றுக்கொள்ளாதிருத்தல். யாப்பு விளக்கத்தில் வேறுபடுதல்³

கனேடிய அரசாங்கத்தின் ஒழுங்கமைப்பு

பணிக்குழு ஆட்சி (திணைக்களங்கள்)

முகவர்கள் முடியின் கூட்டுத்தாபனங்கள்⁴

கனடாவின் அரசியல் யாப்பின்படி மாகாண சட்டசபைகளுக்கெனப் பிரத்தியேகமாக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள விடயங்கள் தவிர மற்றைய விடயங்களில் கனடாவின் மத்திய சட்ட சபையும் சென்றும் சட்டங்களை இயற்றலாம். அவை :

- 1 A. பொதுக்கடனும் சொத்தும்
2. வியாபாரத்தையும் வர்த்தகத்தையும் ஒழுங்குபடுத்துதல்
- 2 A. வேலையின்மைக்கான காப்பீடு
3. எந்த வழியிலுமான வரி விதிப்பு மூலம் பணத்தினை சேர்த்தல்
4. பொதுக் கடனின் கீழ் கடன் வாங்குதல்
5. தபாற் சேவை
6. சனத்தொகைக் கணக்கீடும் புள்ளிவிபரமும்
7. இராணுவம், கடற்படைச் சேவை, பந்தோபஸ்து
8. கனேடிய அரசாங்கத்தின் சிவில் மற்றைய உத்தியோகத்தர்களது சம்பளங்களையும் படிகளையும் நிர்ணயிப்பதும் வழங்குதலும்
9. வெளிச்ச வீடுகள்
10. கடற்பயணமும் கப்பற்சேவையும்
11. கடற்படையினருக்கான வைத்தியசாலைகளை உருவாக்குதலும் பராமரித்தலும்
12. கடற்கரையும் உள்நாட்டு மீன் பிடித்தலும்
13. ஒரு மாகாணத்திற்கும் வெளிநாட்டிற்குமிடையே அல்லது இரு மாகாணங்களுக்கு இடையிலான கப்பற் சேவை
14. தாள் நாணயமும் நாணயமும்
15. வங்கியும் தாள் நாணய வெளியிடுதலும்
16. சேமிப்பு வங்கிகள்
17. நிலுவைகளும் அளவைகளும்

மாகாணங்களுக்கென பிரத்தியேகமாக ஒதுக்கப்பட்ட விடயங்கள் 16 உண்டு.

(ii) சுவீற்சலாந்து

சுவீற்சலாந்து 1600 சதுர மைல் பரப்பளவைக் கொண்ட சிறியதொரு நாடாக இருந்தபோதிலும் சமஷ்டி அரசியலமைப்பினைக் கொண்டிருக்கிறது. அது வெவ்வேறு மொழிபேசும், சமயங்களைப் பின்பற்றும் மக்களைக் கொண்டிருக்கிறது. அதேவேளை அத்தகைய வேற்றுமைகளுக்கு மத்தியிலும் ஒற்றுமை காண்பதில் வெற்றிபெற்றுள்ளது. சுவீற்சலாந்து பல வகைகளில் தனித் தன்மை பெற்றிருப்பதுபோல் அதன் அரசியலமைப்பும் பல சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டிருக்கிறது⁶

1854இல் சுவீற்சலாந்தில் உருவாக்கப்பட்ட எழுதப்பட்ட யாப்பு 123 சரத்துக்களைக் கொண்டிருந்தது. அமெரிக்காவின் அரசியல் யாப்பைப் போல் சமஷ்டி அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் எவையெனத் தெளிவாகக் கூறப்பட்டு எஞ்சிய அதிகாரங்கள் எல்லாம் உறுப்புக்களிடம் (காணரன்களிடம்) உள்ளன. தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அதிகாரங்களான வெளிநாட்டு விவகாரம், பாதுகாப்பு, நாணயம், செய்தி, போக்குவரத்து ஆகியவை மத்திய அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே சுவீற்சலாந்தில் மாகாணங்கள் அல்லது காணரன்கள் சுய ஆட்சி பெற்றனவாக விளங்குகின்றன. சுவீற்சலாந்தில் இரண்டாவது சபையான மானிலங்கள் சபையில் காணரன்களுக்கு சம பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.⁷

I. மத்திய அரசு

நடைமுறையில் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் வளர்ச்சியடைந்து உள்ளன. காணரன்கள் தமது அபிவிருத்தித் திட்டங்களுக்கு மத்திய அரசாங்கத்தையே நம்பியுள்ளன. பொதுசன உரிமைகள், நிர்வாகம், நீதித்துறை அதிகாரங்களும் கொண்டவை. விசேடமாக அவற்றுக்கு நிதிச்சுயாட்சி வழங்கப்பட்டுள்ளது என்பதோடு

பருமனைக் கணக்கில் எடுக்காது அவற்றுக்குச் சமமான உரிமைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

சமஷ்டி மட்டத்தில் எடுக்கப்படும் தீர்மானங்களில் பங்குபற்றும் காண்பர்களின் உரிமை அடிப்படை முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்.

மத்திய அரசு விரும்பினால் மானியங்களைக் குறைத்துவிடலாம். இரு அரசாங்கங்களும் சட்டமியற்றுவதில் முரண்பட்டால் மத்திய அரசின் சட்டங்களே செல்லுபடியாகும். நாட்டில் அமைதியை நிலைநிறுத்துவதற்கு காண்பர்களின் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிட மத்திய அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் உண்டு.

II. மானிலங்களின் சபை

இரண்டாவது சபையான மானிலங்களின் சபையில் காண்பர்களுக்கு சம பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் காண்பர்களுள் முழுக் காண்பர்கள், அரைக் காண்பர்கள் எனப் பாகுபாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. 20 முழுக் காண்பர்களும் ஒவ்வொன்றும் ஒரு உறுப்பினரை அனுப்புகின்றன. தேர்ந்தெடுக்கும் முறையும் பதவிக் காலமும் மானிலத்திற்கு மானிலம் வேறுபடுகின்றது.⁸

III. நீதித்துறை

சமஷ்டி நீதிமன்றம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருப்பினும் அது அமெரிக்க நீதிமன்றத்தைப் போல் அரசியல் யாப்பின் காவலனாக கருதப்படவில்லை. இதற்கு சமஷ்டி இயற்றும் சட்டங்கள் மீது நீதிப்புனராய்வு செய்ய அதிகாரங்களில்லை.

சுவிற்சலாந்தின் சமஷ்டி 26 காண்பர்கள் சேர்ந்த பலமான நிலையிலுள்ளதாக கொள்ளப்படுகிறது. கூட்டுச் சமஷ்டியின் அரசுகள் என்ற வகையில் அவை சுயாட்சியுடையவை. சுவிற்சலாந்தின் அரசியலமைப்பு கூட்டுச் சமஷ்டிக்கு விசேடமாக வழங்கப்பட்ட

அதிகாரங்கள் தவிர மற்றயவை காண்பவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் கண்கள் தம்மை ஒழுங்கமைக்கும் அதிகாரங்களையும் கொண்டுள்ளன.

(iii) இந்திய சமஷ்டி முறை

இந்திய அரசியல் யாப்பினை வரைவதில் தலைமைச் சிப்பியாகக் கடமையாற்றிய திரு. ஆம்பேத்கர் அவர்கள் அரசியல் யாப்பு நிர்ணய சபையில் யாப்பின் முதலாவது வரைவினை அறிமுகம் செய்துவைத்துப் பேசியபோது “இந்த யாப்பு இந்திய யூனியனில் மத்திய அரசாங்கமும் எல்லைகளிலுள்ள சம அரசுகளும் என்ற இரட்டை அரசுகளை உருவாக்கியுள்ளது. இரண்டிற்கும் அவற்றிற்கென யாப்பினால் ஒதுக்கப்பட்ட துறைகளில் இறைமை அதிகாரங்களைச் செயற்படுத்த இடமளிக்கப் பட்டுள்ளது” எனக் குறிப்பிட்டார். மேலும் “யாப்பு மிகக் கூடியளவு அதிகாரங்களை மத்திய அரசாங்கத்திற்கு வளங்கியுள்ளது” என்ற குற்றச்சாட்டிற்கு பதிலளித்துப் பேசும்போது “மிகக் கூடியளவு அதிகாரங்கள் மத்தியில் குவிக்கப்பட்டுள்ளது என்று பலமாக குற்றம் சாட்டப்படுகிறது. அதனால் மாகாண அரசுகள், மாநகர சபைகள் போல் ஆக்கப்பட்டுள்ளன எனவும் கூறப்படுகிறது. இந்தக் கருத்து மிகைப்படுத்தப்பட்டதொன்று என்பது மாத்திரமல்ல பிழையாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டதுமாகும்” எனவும் குறிப்பிட்டார். இருந்தபோதிலும் இந்திய சமஷ்டி முறை மத்திய அரசாங்கத்திற்கு அதிகளவு அதிகாரங்களை வழங்கியுள்ளது எனக் குற்றம் சாட்டப்படுகின்றது. சாதாரண காலங்களில் இந்தியா சமஷ்டி முறையை உடைய நாடாக இயங்கினாலும் அவசரகால நிலைமைகளில் அது ஒரு ஒற்றையாட்சி போன்றே இயங்குகிறது. இந்தியா ஓர் உண்மையான சமஷ்டியல்ல. அது ஓர் அரைகுறை சமஷ்டியென வர்ணிக்கப்படுகிறது.

இந்திய அரசியல் யாப்பின்படி யூனியன் பட்டியல், மாகாணங்கள் பட்டியல், ஒத்தியங்கு பட்டியல் என மூன்று வகையான விடயங்கள்

பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. யூனியன் பட்டியலில் 97 விடயங்கள் உண்டு. உதாரணமாக: பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டு விவகாரம், போக்குவரத்து, நாணயமும் தூள் நாணய அச்சடிப்பும், வங்கித் தொழில், வெளிநாட்டு வர்த்தகமும் மாகாணங்களுக்கிடையிலான வாத்தகமும், குடிசன மதிப்பீடு, வருமான வரி போன்றன.

மாகாணப் பட்டியலில் 66 விடயங்கள் அடங்கியுள்ளன. உதாரணமாக: பொலிஸ், பொதுசன ஒழுங்கு, உடல் நலம், சுகாதாரம், உள்ளூராட்சி போன்றன. ஒத்தியங்கும் பட்டியலில் 47 விடயங்கள் உண்டு. உதாரணமாக: குற்றவியல் சட்டம், விவாகம், விவாகரத்து, ஒய்ந்தம், தொழிலாளர் நலன், பொருளாதார சமுதாயத் திட்டங்கள் போன்றன.

இந்திய யாப்பின் 248ஆம் சரத்தின்படி எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கத்தின் கையில் விடப்பட்டுள்ளன. மாகாணப் பட்டியலிலோ அல்லது ஒத்தியங்கும் பட்டியலிலோ குறிப்பிடாத விடயங்கள் எஞ்சிய விடயங்கள் ஆகும். ஒரு உன்மையான சமஷ்டியில் எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மாகாண அரசுகளிடமே விடப்பட வேண்டும். ஆனால் இந்திய சமஷ்டியில் அவை மத்திய அரசிடம் விடப்பட்டுள்ளதால் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் அதிகரிக்க இடமளிக்கப் பட்டுள்ளது. இந்திய அரசியல் யாப்பில் ஆறு அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன;

- (1) இறைமை
- (2) ஆதார உரிமைகள்
- (3) அரசாங்கத்தின் நெறிமுறைகள்
- (4) நீதித்துறையின் சுதந்திரம்
- (5) கூட்டாட்சி முறை
- (6) அமைச்சரவை முறை

இந்திய யாப்பின் 5ஆம் சரத்து குடியரிமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. அதன்படி யாப்பு நடைமுறைக்கு வரும்போது (i) இந்திய எல்லைக்குள் குடியேறிவிட்ட ஒவ்வொரு ஆளும் (ii) இந்திய நாட்டில் பிறந்தவர் அல்லது (iii) அவர்களுள் ஒருவரின் தந்தை இந்திய

நாட்டில் பிறந்திருந்தாலும் அல்லது (iv) சாதாரணமாக யாப்பு அமுலாக்கப்படுவதற்கு ஐந்து ஆண்டுகளுக்குக் குறையாது இந்தியாவில் வசித்திருந்தாலும் இந்திய நாட்டின் குடிமகன் என்று கருதப்படல் வேண்டும். யாப்பு நடைமுறைக்கு வந்த காலத்திலிருந்து இந்தியாவில் பிறந்து வெளிநாடுகளில் குடியேறியிருந்த மக்களுக்கு மேற்கூறிய விதிகளின்படி விரும்பினால் இந்தியாவின் குடியரிமை பெற வாய்ப்புக்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

இந்தியா பொதுநலவாயத்தில் அங்கத்துவ நாடாக இருப்பதால் பொதுநலவாயத்தின் (Common Wealth) குடியரிமை அந்தஸ்தைக் குறித்தும் சட்டத்தில் சில சரத்துக்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இந்திய யாப்பின் மூன்றாம் பிரிவு அடிப்படை உரிமைகள் பற்றியதாகும். வாழும் உரிமை, சுய உரிமை, சொத்துரிமை போன்றன இதிலடங்குகின்றன. யாப்பின் நான்காவது பகுதி வழிகாட்டித் தத்துவங்கள் பற்றியதாகும். இது வேலைவாய்ப்பு பெறும் உரிமை, கல்விபெறும் வாய்ப்பு என்பனவற்றை உள்ளடக்கியுள்ளது.

யாப்பின் 14ஆம் சரத்துப்படி சட்டத்தின் முன் யாவரும் சமம் என்பதை அரசாங்கம் மறுக்க முடியாது. அதேபோல் யாவருக்கும் ஒரே வகையான பாதுகாப்பையே வழங்கும். 16ஆம் சரத்து பொது சேவைத் துறையில் வேலைவாய்ப்பு வழங்குகின்றபோது அனைவரையும் சமமாக கருதவேண்டும் என்று விதிக்கிறது. யாப்பின் 17ஆம் சரத்து தீண்டாமையை ஒழிக்கிறது. யாப்பின் 19ஆம் சரத்து அடிப்படை உரிமைகளின் வெவ்வேறு நிலைகளை எடுத்துரைக்கிறது.¹¹

உதாரணமாக: பேச்சுரிமை, கருத்து வெளிப்பாட்டு உரிமை, கூட்டம் கூடும் உரிமை, சங்கங்கள் அமைப்பதற்கான உரிமை, இந்தியா முழுவதும் தடையின்றி பிரயாணம் செய்வதற்கான உரிமை, கைது செய்வது, விசாரணையின்றி சிறையில் வைத்திருப்பதற்கு எதிரான பாதுகாப்பு போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். மேலும் யாப்பின் 23ஆம், 24ஆம் சரத்துக்கள் சுரண்டலுக்கு எதிரான பாதுகாப்பு உரிமையினை

வழங்குகின்றன. யாப்பின் 25 முதல் 28ஆம் வரையான சரத்துக்கள் தாம் விரும்புகின்ற சமயத்தைப் பின்பற்றுவதற்கு தடையற்ற சுதந்திரத்தை வழங்குகின்றன. இந்திய யாப்பு சமய சார்பற்ற ஓர் அரசை ஏற்படுத்த விரும்புவதாகக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் யாப்பின் 29ஆம், 30ஆம் சரத்துக்கள் பண்பாடு மற்றும் கல்வி கற்பதற்கான உரிமைகளுக்கு உறுதியளிக்கின்றன.

இந்திய யாப்பின் அடிப்படையில் இந்தியா ஒரு குடியரசு என்பதால் அதன் தலைவராக ஜனாதிபதி ஒருவர் இருப்பார் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. நாட்டின் பாதுகாப்புப் படைகள் உட்பட மத்திய அரசின் ஆட்சியதிகாரப் பொறுப்புகள் யாவும் அவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன. ஜனாதிபதிப் பதவியை ஒருவர் பெறுவதற்கான தகைமையையும் யாப்பு விதித்துள்ளது. 5 வருடங்களுக்குப் பதவி வசிக்கவென ஜனாதிபதி தேர்வுக்குழு ஒன்றினால் தெரிவு செய்யப்படுகின்றார். அதில் (அ) பாராளுமன்றத்தினால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களும் (ஆ) மாகாண சட்ட மன்றங்களினால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களும் அத்தேர்வுக்குழுவில் இடம்பெறுவர். யாப்பின் 53ஆம் சரத்திற்கிணங்க மத்திய அரசின் ஆட்சிப் பொறுப்பு ஜனாதிபதியிடம் ஒப்படைக்கப்படுகின்றது. அவ்வதிகாரத்தை அவர் நேரடியாக அல்லது கீழ்படிவுள்ள உத்தியோகத்தர்கள் மூலமாகச் செலுத்தலாம்.

அவசரகால நிலையின்போது இந்திய ஜனாதிபதிக்குப் பெருமளவு அதிகாரங்களைப் பெற முடியும். யாப்பின் 352, 353, 359ஆம் சரத்துக்கள் அத்தகைய அதிகாரங்களை அவருக்கு வழங்கியுள்ளன. நாட்டின் பாதுகாப்பிற்குப் பங்கம் விளையும் எனக் கருதும் போது அவசரகால நிலையைப் பிரகடனம் செய்ய 352ஆம் சரத்து அவருக்கு அதிகாரமளிக்கிறது. யாப்பின் 358ஆம் சரத்தின்படி ஆபத்தான நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது என மாகாண ஆளுனரிடமிருந்தோ தளபதியிடமிருந்தோ ஜனாதிபதிக்கு அறிக்கை கிடைத்ததும் அவர் (1) குறிப்பிட்ட மாகாணத்தினது சகல அல்லது

ஒரு சில அரசாங்கக் கருமங்களை தம் பொறுப்பில் எடுத்துக் கொள்ளலாம். (2) மாகாணத்தின் அதிகாரம், மத்திய அரசாங்கத்தால் செயற்படுத்தப்படும் என ஜனாதிபதி பிரகடனம் செய்யலாம்.

மேற்காட்டியவாறு அவசரகால நிலையின் கீழ் மாகாண அரசாங்க நிர்வாகம் பெருமளவுக்கு ஒருமுகப்படுத்தப்பட்டதாய் மாறுவது இந்திய சமஷ்டித் தன்மையின் தனித்துவமாகும்.

யாப்பின் 249ஆம் சரத்து ராஜ்ய சபையில் சமூகமளித்திருக்கும் உறுப்பினர்கள் $\frac{2}{3}$ பங்கினர் ஆதரவு பெற்ற ஒரு தீர்மானத்தின் மூலம் தேசிய நலன் கருதி மாகாணப் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எவ்விடயம் பற்றியும் பாராளுமன்றம் சட்டமியற்ற வேண்டுமென ராஜ்ய சபை அறிவிக்குமானால் அதீர்மானம் அமுலில் இருக்கும் வரை பாராளுமன்றம் அவ்விடயம் பற்றி சட்டம் இயற்றலாம். யாப்பின் 451ஆம் சரத்தின் படி மத்திய அரசாங்கம் 248ஆம் சரத்தின் கீழ் பிறப்பிக்கும் சட்டங்களுக்கும் மாகாணச் சட்டங்களுக்குமிடையே முரண்பாடுகள் ஏற்படுமானால் பாராளுமன்றம் இயற்றிய சட்டங்களே செல்லுபடியாகும். 252ஆம் சரத்தின்படி பாராளுமன்றம் சம்மந்தப்பட்ட மாகாணங்களினதும் சம்மதத்தின்பேரில் அவற்றால் அமுல்படுத்தப்படக் கூடிய சட்டங்களை இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாகாணங்களாகப் பிறப்பிக்க முடியும்.¹²

இந்திய அரசாங்கத்தின் கட்டமைப்பு

(i) மத்திய சட்டசபை

யாப்பு இந்திய சட்டசபைக்கு பாராளுமன்றம் எனப் பெயரிட்டுள்ளது. இப்பாராளுமன்றம் இரு சபைகளைக் கொண்டுள்ளது. ஈரங்க சட்டசபையைப் பின்பற்றி மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்கென ஒரு சபையும்

மாகாணப் பிரதிநிதிகளுக்கென ஒரு சபையுமாக இரு சபைகள் உள்ளன. இவ்விரு சபைகளும் முறையே லோக் சபை, இராஜ்ய சபை என்பனவாகும். லோக் சபையின் அங்கத்தவர்கள் பரப்பளவு அடிப்படையில் வயதுவந்த ஒவ்வொருவருக்கும் வாக்குரிமை என்ற முறையைப் பின்பற்றி நேரடியாகத் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். மாகாண அசெம்பிளியினால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பிரதிநிதிகள் இராஜ்ய சபையில் இடம்பெறுகின்றனர். ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தின் பிரிக்க முடியாத ஓர் அங்கமாவார். யாப்பின் 79ஆம் சரத்திற்கமைய ஜனாதிபதியையும் இரு சபைகளையும் கொண்ட தே பாராளுமன்றமாகும்.

லோக் சபை தெரிந்தெடுக்கப்படுகின்ற அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கையை யாப்பு வரையறுத்துக் கூறுகின்றது. இது ஆரம்பத்தில் 500ஆக இருந்தது. 1956இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட யாப்பின் 17ஆவது திருத்தம் இந்த எண்ணிக்கையை 520ஆக உயர்த்தியது. லோக் சபை அங்கத்தவர்களுக்கான தகைமைகளை யாப்பு எடுத்துரைக்கிறது. லோக் சபைக் கூட்டங்களுக்குத் தலைமை வகிப்பதற்கென சபாநாயகர் ஒருவரையும் உப - சபாநாயகர் ஒருவரையும் சபை தெரிவு செய்யும்.

இராஜ்ய சபையின் அதிகபட்ச அங்கத்தவர் தொகை 250 என வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சபையின் தற்போதைய மொத்த எண்ணிக்கை 235 ஆகும். இவர்களுள் 223 அங்கத்தவர்களை பலவேறு மாகாண சட்டமன்றங்கள் தேர்ந்தெடுக்கின்றன. மானிலத்தின் மக்கள் தொகையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றன.

நிதித்துறை நிர்வாகம் பற்றி பின்வரும் விதிகளை முன்வைத்துள்ளது.

- (i) சட்டத்தின் அனுமதியின்றி எவ்வகை வரியும் விதிக்கப்படலாகாது.
- (ii) பாராளுமன்றத்தின் சம்மதமின்றி எவ்வகைச் செலவுகளும் செய்யக்கூடாது.
- (iii) நிதி நிர்வாகத்தை மேற்பார்வை செய்வதற்கு பாராளுமன்றத்திற்குத் தடையற்ற அதிகாரம் வழங்கப்படல் வேண்டும்.
- (iv) வரி மற்றும் செலவுகள் தொடர்பாக ஆரம்பித்து வைப்பதற்கு ஆட்சியில் உள்ளவர்களுக்குச் சலுகை.
- (v) நீதித்துறை விவாகரங்களில் இராஜ்ய சபை மீது லோக் சபைக்கு ஆதிக்கம் இருக்க வேண்டும்.
- (vi) மத்திய அரசாங்கம் பெறும் வருவாய் முழுவதும் இந்திய திரட்டு நிதியைச் சேரும்.
- (vii) எதிர்பாராத காரணங்களினால் மேலதிகச் செலவு ஏற்படும் போது இடைப்பாட்டுச் செலவின நிதியொன்றில் இருந்து வேண்டிய தொகையைப் பெறலாம்.
- (viii) பாராளுமன்றம் அங்கீகரிக்கின்ற நிதி மசோதாவினை ஜனாதிபதி மறுக்க முடியாது. யாப்பு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கான சலுகைகள், பாதுகாப்புக்கள் பற்றியும் திட்டவட்டமாக எடுத்துரைக்கிறது.

(2) மாகாண அரசாங்கங்கள்

i. மாகாண நிர்வாகத்துறை :

ஆளுனர் மத்திய அரசாங்கம் எவ்வாறு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அவ்வாறே மாகாணங்களிலும் அரசாங்க அமைப்பு ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது. இந்தியா முழுவதற்கும் ஜனாதிபதி எவ்வாறு தலைவரோ அவ்வாறே மாகாண அரசாங்கத்தின் ஆளுனராவார். மத்தியில் உள்ளது போல் மாகாணங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் அமைச்சர்கள் குழு ஒன்று இருக்கின்றது. இந்தியாவிற்கு முதல்வர் ஒரு பிரதம மந்திரி போன்று மாகாண அரசாங்கத்தின் முதல்வர் முதலமைச்சர் என அழைக்கப்படு

கின்றார். மாகாணங்களின் நிர்வாக அதிகாரம் ஆளுனரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வதிகாரத்தை அவர் நேரடியாகவோ அல்லது தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட உத்தியோகத்தர் மூலமோ செலுத்தவதற்கு அதிகாரம் உண்டு. மாகாண சட்டமன்றம் எவ்வெவ் துறைகளில் எல்லாம் சட்டமியற்றும் அதிகாரம் பெற்றிருக்கின்றதோ, அவ்வத்துறைகளில் எல்லாம் மாகாணத்தின் அதிகாரமும் செலுத்தப்படும். அதனால் ஆளுனரே முதலமைச்சரையும் இதர மாகாண அமைச்சர்களையும் நியமிக்கின்றார். மாகாண நிர்வாக நடவடிக்கைகள் யாவும் அவர் பெயராலேயே செய்யப்படுகின்றன. திட்டவட்டமாக அவர் தனது விருப்பப்படி நடக்கலாம் என யாப்பு விதித்துள்ள விடயங்கள் தவிர மற்றைய விடயங்களில் அவர் தனது கடமைகளைச் செய்யும் போது முதலமைச்சர் தலைமையிலுள்ள அமைச்சரவையின் உதவியையும் ஆலோசனையையும் பெறுகிறார்.

ii. மாகாண சட்டசபை

இந்தியக் கூட்பாட்சியில் இணைந்துள்ள ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் ஒரு சட்டசபை இருக்க வேண்டும் என யாப்பு உரைக்கின்றது. மாகாண சட்டசபையினைப் பொறுத்தவரை ஈரங்க மன்றக் கொள்கையை பின்பற்றவில்லை. ஆனால் ஒன்பது மாகாணங்கள் இரு மன்றங்களைக் கொண்டுள்ளன. அவை: ஆந்திராப் பிரதேசம், பீகார், ஜம்மு - காஷ்மீர், மகாராஸ்டிரம், மத்தியப் பிரதேசம், மைசூர், பஞ்சாப், உத்தரப் பிரதேசம், மேற்கு வங்காளம்.

மாகாண சட்டசபை லோக் சபா அடிப்படையிலும் மேல் சபை இராஜ்ய சபா அடிப்படையிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. மாகாண சட்டசபை நேரடியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டதாகும். ஆங்கிலோ - இந்திய சமூகத்தினருக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் பிரதிநிதித்துவமே இதற்கு விதிவிலக்காகும். மாகாண சட்டசபையின் அதிகபட்ச உறுப்பினர்கள் 500 எனவும் குறைந்தபட்ச உறுப்பினர்கள் 60 எனவும் யாப்பு நிர்ணயித்துள்ளது.

மாகாண மேற்சபையின் அமைப்பு பின்வருமாறு:-

மேற்சபையின் மொத்த உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கை சட்டசபையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் $\frac{1}{3}$ பங்கிற்கு அதிகமாக இருக்கக் கூடாது. செனட்டின் பிரதிநிதித்துவத்தில் ஐந்து வகைகளுள்ளன. அவை

- (அ) மாகாணங்களிலுள்ள நகர சபைகள், மாவட்டக் கழகங்கள் போன்ற தன்னாட்சி வட்டாரக் கழகங்களின் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட தேர்தல் தொகுதிகளால் மொத்த உறுப்பினர்கள் தொகையில் $\frac{1}{3}$ பங்கினர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும்.
- (ஆ) மாகாணத்தின் சட்டசபை உறுப்பினர்களால் $\frac{1}{3}$ பங்கினர் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும்.
- (இ) மாகாணத்தில் வாழும் பல்கலைக்கழக பட்டதாரிகள் அல்லது அதற்கு சமமான தகுதியுடையவர்கள் அடங்கிய வாக்காளர் $\frac{1}{12}$ பகுதியினர் தெரிவு செய்யப்படுவர்.
- (ஈ) முன்றாண்டு ஆசிரியர் தொழில் தகுதியுடைய இடைநிலைப்பள்ளி ஆசிரியர்கள் அல்லது உயர் கல்வி நிலையங்களின் ஆசிரியர் அடங்கிய வாக்காளர் தொகுதி $\frac{1}{12}$ பகுதியினரை தெரிவு செய்வர். மற்றவர்கள் இலக்கியம், விஞ்ஞானம், கலை, கூட்டுறவு இயக்கம் அல்லது சமூக சேவை என்பவற்றில் சிறந்தவர்களிலிருந்து ஆளுனரால் நியமிக்கப்பட வேண்டும்.

சாதாரண சட்டமன்றத்தின் ஆயுட் காலம் 5 ஆண்டுகள். அதற்கு முன்பாகவே ஆளுனரால் அது கலைக்கப்படலாம். மேற்சபை கீழ் சபையின் நடவடிக்கைகளை கவனிப்பதற்கு சபாநாயகர் உதவிச் சபாநாயகர் என்போர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். மேற்சபை ஒரு தலைவரையும் உதவித் தலைவரையும் தேர்ந்தெடுக்கிறது.

(நிதி) பண மசோதாக்கள் அல்லாத மசோதா ஒவ்வொன்றும் சட்ட சபையின் ஏதேனுமொரு மன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்படலாம். அம்மசோதா முன்றாவது வாசிப்பின் பின்பு நிறைவேற்றப்படுகின்றது. பின்னர் அது ஆளுனரின் சம்மதத்துக்கு செல்கின்றது.

(3) மத்திய நீதித்துறை

(i) உயர் நீதிமன்றம் :

மாகாண மத்திய அரசுகளிடையே அதிகாரத்தை பகிர்ந்து அளிப்பது கூட்டாட்சி முறையாகும். அதிகாரப் பிரிவினை திட்டவட்டமாக யாப்பில் எழுதிவைக்கப்பட்டுள்ளது. இது தொடர்பாக மத்திய அரசிற்கும் மாகாண அரசுகளுக்குமிடையில் கருத்து வேறுபாடுகள் தோன்றலாம். அத்தகைய வேறுபாடுகள் யாப்பின் அடிப்படையில் தீர்க்கப்பட வேண்டும். அதற்குப் பாரபட்சமற்ற சுதந்திரமானதொரு நிறுவனம் அவசியமாகும். அதுவே உயர் நீதிமன்றமாகும். அத்தோடு சட்ட நுணுக்கப் பிரச்சினைகளில் தேவையான போது ஜனாதிபதிக்கு ஆலோசனைகளையும் வழங்குகிறது. உச்ச நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகளை ஜனாதிபதியே நியமிப்பார். நீதிபதியாக வருபவர்கள் தகைமைகள், ஊதியம், பதவிநீக்கம் என்பன பற்றி யாப்பு எடுத்துரைக்கின்றது.

யாப்பின்படி ஒவ்வொரு மாகாணமும் அதன் பிரதேச அதிகார எல்லைக்குள் இயங்கும் உயர் நீதிமன்றம் ஒன்றைக் கொண்டுள்ளது. மற்றைய கூட்டாட்சி நாடுகளில் மாகாண நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகளை நியமிக்கும் முறையிலும் ஊதியம் பற்றிய நிலமைகளும் மாகாணத்திற்கு மாகாணம் வேறுபடுகின்றன. ஆனால் இந்தியாவில் இவ்விவகாரங்களில் ஒரேமாதிரியான முறை காணப்படுவதோடு அவற்றைப்பற்றிய விபரமான ஏற்பாடுகளை அரசியல் யாப்பு ஏற்படுத்தியுள்ளது. மாகாண நிர்வாகமோ அல்லது சட்ட சபையோ

உயர் நீதிமன்றத்தை கட்டுப்படுத்தவோ, அமைப்பை மாற்றுவதற்கோ அதிகாரம் பெற்றிருக்கவில்லை.

தலைமை நீதிபதி தவிர உயர் நீதிமன்றத்தின், நீதிபதிகளை இந்தியாவின் தலைமை நீதிபதியையும் மாகாண ஆளுனரையும் உயர் நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதியையும் கலந்தாலோசித்த பின்பு இந்திய ஜனாதிபதியே நியமிக்கிறார். யாப்பின் 227ஆம் சரத்தின்படி ஒவ்வொரு உயர் நீதிமன்றமும் அதன் அதிகார எல்லைக்குள் செயலாற்றும் இராணுவ சம்மந்தப்பட்ட ரிபியுனல்கள் கோடுகள் (Tribunals) தவிர மற்றைய எல்லா நீதிமன்றங்களையும் ரிபியுனல்களையும் மேற்பார்வை செய்யும். 228ஆம் சரத்தின்படி கீழ் நீதிமன்றங்களிலிருந்து அரசியலமைப்பு வழக்குகளை மாற்றுவதற்கு உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு அதிகாரம் வழங்கியுள்ளது.

(ii) கீழ் நீதிமன்றங்கள்

கீழ் மட்டத்திலுள்ள நீதிமன்றங்கள் பற்றிய யாப்புச் சரத்துக்கள் இருவகைக் குறிக் கோள்களை அடையும் நோக்கில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

- (i) மாவட்ட, அதற்குக் கீழுள்ள நீதிபதிகளுடைய நியமனத்துக்கும் அவர்களுக்கு வேண்டிய தகுதிகளை விமர்சிப்பதும்.
- (ii) சிவில் நீதித்துறை முழுவதையும் உயர் நீதிமன்றக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வருவதுமாகும் .

(5) யூனியன் பிரதேசங்கள்

1956ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட மாகாணங்கள் சீரமைப்பின் கீழ் மாகாணங்களுடையதும் பிரதேசங்களுடையதும் பிரச்சினை பற்றிக் கவனிக்குமாறு மாகாண சீரமைப்பு ஆணைக்குழு கேட்டுக்கொள்ளப்

பட்டது. அவ்வாணைக்குமுனின் திட்டத்தின்படி இந்தியக் கூட்டாட்சியில் இரண்டு வகைப் பிரிவுகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமென வற்புறுத்தியது.

- (1) கூட்டாட்சி அடிப்படையில் மத்திய அரசாங்கத்தோடு சட்டபூர்வமாக தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளக்கூடிய இணைப்பு மாகாணங்கள்.
- (2) இன்றியமையாத கேந்திரப் பகுதி என்பதாலோ அல்லது இதர நோக்கங்களாலோ இதர மாகாணங்களில் ஏதாவது ஒன்றில் சேர்க்கப்பட முடியாத காரணத்தால் மத்திய அரசாங்கத்தால் நிர்வகிக்கப்பட வேண்டிய பிரதேசங்கள், இவைதான் யூனியன் பிரதேசங்களாகும். தற்போது எல்லாமாக ஆறு யூனியன் பிரதேசங்கள் இருக்கின்றன.
- (1) டெல்லி
- (2) இமாலயப் பிரதேசம்
- (3) திரிபுரா
- (4) மணிப்பூரி
- (5) அந்தமான், நிக்கோபார் தீவுகள்
- (6) இலட்சத்தீவுகள், மினிகாய், அமின்டிவுத் தீவுகள்

இந்திய அரசியல் யாப்பில் குறிப்பிட்ட வகுப்பினருக்கான விசேட ஏற்பாடுகள்

(i) சட்டசபைகளில் ஆங்கிலேய - இந்தியர் பிரதிநிதித்துவம்.

ஆங்கிலேய - இந்திய சமூகத்தினருக்கு மக்கள் சபைக்குத் தேவையான அளவு பிரதிநிதித்துவம் பெறவில்லை என்று கருதினால் இரண்டு அதிகமான உறுப்பினர்களை ஜனாதிபதி நியமிப்பதற்கு யாப்யு அதிகாரம் வழங்கியுள்ளது. இதேபோன்று மாகாண சட்ட சபையில் அச்சமூகத்தினரை நியமிப்பதற்கு ஆளுனருக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சில தொழில்களில் ஆங்கிலேயர் - இந்திய சமூகத்தினருக்கு உத்தியோகங்களில் விசேட சலுகை யாப்பின் 337ஆவது சரத்தின்படி

பத்தாண்டு காலத்துக்கு விசேட கல்வி மானியங்கள் பெற ஆங்கிலோ - இந்தியச் சமூகத்துக்கு உரிமையளிக்கப்பட்டுள்ளது.

(ii) அட்டவணைச் சாதியினரும் ஆதிவாசிகளும் :

யாப்பின் 330ஆம் சரத்தின் கீழ் அட்டவணைச் சாதியினருக்கும் ஆதிவாசிகளுக்கும் மக்கள்சபையில் சில இடங்கள் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. பாராளுமன்றத்தில் மாத்திரமல்லாது மாகாண சட்ட சபைகளிலும் இட ஒதுக்கல் முறை பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 335ஆம் சரத்தின் கீழ் யூனிய அரசாங்கமும் மாகாண அரசாங்கங்களும் இச்சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு நிர்வாகத் திறமை பாதுகாக்கப்பட வேண்டியதை கருத்தற்கொண்டு தொழில்களில் தனிச்சலுகை தரப்பட வேண்டுமெனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணைச் சாதியினர், ஆதிவாசிகள் ஆகியோருக்கு அரசியல் யாப்பில் செய்யப்பட்டிருக்கும் பாதுகாப்புகள் சம்மந்தப்பட்ட எல்லா விடயங்களையும் ஆராய்ந்தறிவதற்காக தனி அலுவலர் ஒருவரை நியமிக்க 338ஆம் சரத்தின் கீழ் ஜனாதிபதி அதிகாரமளிக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

குறிப்புகள்

1. K.C.Wheare, *Federal Government*, (London Oxford University Press, 1963), p.38
2. Carl J. Friedrich, *Constitution and Constitutionalism in International Encyclopedia of the Social Sciences*, ed, by Daul Gills (U.S.A: Macmillan Company and the Free Press, Vol -3, 1969), p.318
3. Mark O.dickerson & Thomas Flanrson, *An Introduction to Government and Politics*, (Toranto: Methven Publications, 1986), p.26